

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **T. T. M.**, zastoupená Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 45, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2021, č. j. 54 A 59/2019 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Štěpána Svátka.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-40893-17/ZM-2018, zamítlo Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť shledalo důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobkyně v době od 11. 5. 2017 do 18. 10. 2018 vykonávala nelegální práci [§ 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti], neboť po tuto dobu byla zaměstnána u společnosti VM solution CZ s. r. o. (dále jen „VM solution“), ačkoliv jí pro výkon zaměstnání u zmiňované společnosti nebyla vydána zaměstnanecká karta, nebyl jí ani udělen souhlas se změnou zaměstnavatele a neměla ani platné povolení k zaměstnání. Zaměstnanecká karta, kterou žalobkyně disponovala, totiž byla vydána pouze pro zaměstnavatele TRW – Carr s. r. o. (dále jen „TRW – Carr“); v době platnosti této karty přitom žalobkyně pracovala pro VM solution. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne

19. 7. 2019, č. j. MV-87704-4/SO-2019, a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Praze, který shora uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud předeslal, že žalovaná i ministerstvo rozhodovaly o žádosti podané v září roku 2018 podle právní úpravy účinné k tomuto datu; přehlédly však přechodné ustanovení v čl. II bodě 2 části věty za středníkem novely zákona o pobytu cizinců č. 222/2017 Sb., které jim přikazovalo použít právní úpravu účinnou před 15. 8. 2017. Toto pochybení nicméně nepředstavuje vadu, která by sama o sobě měla vliv na výsledek řízení, protože i při aplikaci ustanovení užitých správními orgány lze dojít k témuž výsledku, tj. neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty v případě, že existuje důvod pro neudělení víza spočívající v existenci jiné závažné překážky pobytu na území; to plyne i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87.

[3] Krajský soud přisvědčil žalované v tom, že žalobkyně vykonávala práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, což dle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti představuje nelegální práci. Dospěl však k závěru, že výkon nelegální práce nemusí automaticky představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je totiž třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu. Správní orgány vůbec nehodnotily jednotlivé okolnosti posuzované věci a ve svých rozhodnutích nezdůvodnily, proč výkon nelegální práce v této věci představuje s ohledem na konkrétní zjištěné skutečnosti závažnou překážku pobytu žalobkyně na území, nýbrž pouze ze samotného zjištění výkonu nelegální práce automaticky dovodily vznik závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nadto krajský soud poznamenal, že podle ustálené judikatury je dlouhodobost nelegálního výkonu práce spojována s obdobím minimálně dvou let.

[4] Doposud zjištěné okolnosti přitom svědčí ve prospěch závěru, že výkon nelegální práce žalobkyní závažnou překážku pobytu nepředstavuje. Žalobkyně totiž pracovala jako zaměstnanec na pozici montážního dělníka v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Stejně tak v souladu s ní pracovala v prostorech společnosti TRW - Carr na adrese Hlavenec 161. Žalobkyně sice podepsala pracovní smlouvu se společností VM solution, ačkoliv dle zaměstnanecké karty měla pracovat pro společnost TRW - Carr; tyto společnosti spolu však úzce spolupracovaly, měly uzavřenu smlouvu o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorech společnosti TRW - Carr na adrese Hlavenec 161. Žalobkyně tak pracovala na místě a na pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze „pod hlavičkou“ jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci, závažnost tohoto pochybení podle krajského soudu zdaleka nedosahuje intenzity ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a už vůbec nelze hovořit o zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobkyně popsalo ministerstvo.

[5] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka se domnívá, že podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byly splněny, protože žalobkyně se dopouštěla výkonu nelegální práce kontinuálně po dobu 18 měsíců od počátku svého pobytu na území České republiky. Nejedná se tak o pochybení zanedbatelné, jak se domnívá krajský soud; ten také zcela pominul, že žalobkyně od samého počátku svého pobytu na území pracovala pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého jí byla zaměstnanecká karta udělena. Krajský soud navíc odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která na danou věc nedopadá. Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že judikatura správních soudů spojuje dlouhodobost nelegální práce s dobou

pokračování

dvou let a více. Dlouhodobost vyjadřuje podle stěžovatelky poměr mezi dobou povoleného pobytu na území a dobou, po kterou docházelo k porušování právních předpisů. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 12. 2019, č. j. 57 A 81/2019-54, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020-49, který se *obiter dictum* vyslovil k tomu, že nelegální práce, která trvá 8 měsíců, může být považována za dlouhodobou.

[7] Stěžovatelka poukazuje také na to, že novelou účinnou od 30. 7. 2019 byl výkon nelegální práce vymezen jako samostatný důvod pro zamítnutí žádosti, aniž by bylo nutno zkoumat rozsah a intenzitu porušení právních předpisů. Argumentace krajského soudu, která vyžaduje více než dvouletou dobu trvání nelegální práce, jde zcela opačným směrem. Závěrem stěžovatelka zdůrazňuje nezbytnost podrobit zaměstnávání cizinců přísné regulaci.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozsudek krajského soudu považuje za souladný se zákonem a věcně správný. Dále zdůraznila, že se výkonu nelegální práce nedopustila, neboť pracovala na pracovní pozici a v místě podle zaměstnanecké karty. Dodala, že k první žádosti o zaměstnaneckou kartu doložila pracovní smlouvu se společností TRW – Carr na období od 1. 3. 2017 do 31. 12. 2018, se společností VM solution uzavřela pracovní smlouvu až delší dobu po svém příjezdu do České republiky, a to pouze v souvislosti se žádostí o změnu zaměstnavatele. Trvá na tom, že nikdy sama svým jednáním aktivně neiniciovala nic, z čeho by bylo možno dovodit výkon nelegální práce.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. V této souvislosti je nutno připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Institut nepřezkoumatelnosti nelze libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, respektive soud, podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty této argumentace. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[12] Stěžovatelka v tomto směru krajskému soudu vytýká, že zcela pominul skutečnost, že žalobkyně od samého počátku svého pobytu na území pracovala pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého jí byla zaměstnanecká karta udělena. Právě uvedené by za určitých okolností (jednalo-li by se o skutečnost pro rozhodnutí podstatnou) namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku způsobovat mohlo. V daném případě však krajský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil jako nepřezkoumatelné, neboť naznal, že správní orgány dostatečně neodůvodnily, proč výkon nelegální práce představuje závažnou překážku pobytu žalobkyně na území (body 28 a 31 rozsudku). Vyslovil názor, že samotný výkon nelegální práce nemusí automaticky představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců; naopak je třeba vždy hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu

skutkových okolností daného případu. Toto hodnocení podle jeho názoru správní orgány neprovedly. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vycházel a která podle jeho názoru tvoří pro tento závěr dostatečnou oporu.

[13] Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud srozumitelně a přezkoumatelně vyložil důvody, pro které rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Pokud se výslovně nevyjádřil k tomu, že žalobkyně od samého počátku svého pobytu na území pracovala pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého jí byla zaměstnanecká karta udělena, nemá to žádný vliv na přezkoumatelnost jeho rozsudku. Z hlediska nosných důvodů napadeného rozsudku (konstatování nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci hodnocení intenzity a závažnosti jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu), je totiž tato okolnost nepodstatná. Napadený rozsudek tedy vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[14] Pokud jde o samotné meritorní posouzení věci, je třeba předeslat, že skutkově i právně obdobným případem na půdorysu totožných kasačních námitek se zdejší soud již zabýval v rozsudku ze dne 30. 9. 2021, č. j. 7 Azs 118/2021-31, v němž posuzoval případ vietnamského státního příslušníka, jehož žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byla zamítnuta z týchž důvodů jako žádost žalobkyně v nyní projednávané věci, tj. pro výkon nelegální práce spočívající v tom, že cizinec podepsal pracovní smlouvu s jinou společností, než pro kterou měl pracovat podle vydané zaměstnanecké karty. Oběma případům je společné také to, že nynější žalobkyně i žalobce ve věci projednávané pod sp. zn. 7 Azs 118/2021 měli stejného zaměstnavatele (společnost VM solution) a pracovali v téže provozovně společnosti TRW – Carr na adrese Hlavenec 161. Citovaným rozsudkem sedmého senátu Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl. Potvrdil přitom závěr krajského soudu, že v řízení o prodloužení platnosti pobytového oprávnění je nezbytné zabývat se otázkou, zda výkon nelegální práce dosahuje takové intenzity, aby mohl být považován za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a že stěžovatelka v tomto směru napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnila. Od těchto vyslovených požadavků nemá kasační soud důvod odchytil se ani v nyní projednávané věci.

[15] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že stěžovatelka důvody pro zamítnutí žádosti žalobkyně v napadeném rozhodnutí dostatečně vyložila, pokud konstatovala, že se žalobkyně dopouštěla nelegální práce kontinuálně po dobu 18 měsíců od počátku svého pobytu na území České republiky. Je pravdou, že podle konstantní judikatury kasačního soudu může být jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců] i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v ČR, typicky dlouhodobý výkon závislé práce bez patřičného povolení úřadu práce (srov. rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53, bod 12, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, bod 13, a ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19, bod 18). V rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 -25, Nejvyšší správní soud nicméně zdůraznil, že „*prostý výkon nelegální práce nemůže bez dalšího naplnit § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců*“ a přisvědčil názoru krajského soudu, který žalovanou zavázal, aby posoudila „*závažnost jednání žalobce. Především si musí ujasnit poměr nelegální práce žalobce ve vztahu k jeho legální podnikatelské činnosti, kterou sama ve svém rozhodnutí připouští. Zejména musí zvážit rozsah práce, kterou žalobce činí legálně, a rozsah práce, kterou činí nelegálně (rozsah časový, ale i rozsah odměny, kterou žalobce za obojí získal). [...] Stěžovatelka proto musí také pečlivě zvážit, zda se zřetelem na všechny individuální okolnosti věci dosahuje nelegální výkon závislé práce takové míry závažnosti, že naplňuje hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Rozsah nelegální práce musí z hlediska časového a hlediska finančního také přesněji specifikovat.*“

[16] Z uvedeného plyne, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 250/2019-25, na který odkazoval krajský soud v napadeném rozsudku v nyní posuzované věci, řeší situaci obdobnou věci nyní projednávané [nezbytnost posouzení otázky, zda se zřetelem ke všem

pokračování

individuálním okolnostem věci dosahuje nelegální výkon závislé práce takové míry závažnosti, že naplňuje hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců]. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelkou, že by krajský soud odkazoval na nepřiléhavou judikaturu.

[17] Krajský soud tak zcela správně konstatoval, že je třeba zabývat se tím, zda výkon nelegální práce dosahuje s ohledem na konkrétní okolnosti věci takové intenzity, že lze hovořit o závažné překážce pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tuto úvahu ovšem stěžovatelka v dané věci neučinila a svůj závěr o existenci závažné překážky pobytu žalobkyně na území postavila pouze na tom, že žalobkyně vykonávala nelegální práci po dobu zhruba 17 měsíců. Nijak se tedy nezabývala okolnostmi, na něž správně upozornil krajský soud v bodě 29 napadeného rozsudku, které závažnost jednání žalobkyně nikoli zanedbatelným způsobem relativizují.

[18] Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve shora odkazovaném rozsudku č. j. 7 Azs 118/2021-31, doba trvání nelegální práce jistě může představovat důležitou okolnost při posuzování její závažnosti, nicméně nejedná se o jedinou okolnost, kterou je třeba v tomto ohledu posuzovat. Jinak řečeno, i nelegální práce vykonávaná dlouhodobě nemusí v každém případě nutně naplňovat hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Naopak, je třeba vždy vážit konkrétní okolnosti jednotlivého případu. Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že doba přesahující dva roky, kterou krajský soud s naplněním dlouhodobosti spojuje, nemusí být absolutním ukazatelem. V určitém případě může být jako dlouhodobá vnímána jistě i doba kratší. Lze si ovšem představit i situaci, kdy nelegální práce trvající i více než dva roky, nemusí být považována za práci dlouhodobou. Stěžovatelka má pravdu i v tom, že při posuzování dlouhodobosti výkonu nelegální práce je možné poměřovat dobu povoleného pobytu na území s dobou, po kterou docházelo k porušování právních předpisů.

[19] Právě uvedené nicméně nemá žádný vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu. V daném případě totiž krajský soud nezrušil napadené rozhodnutí proto, že by výkon nelegální práce nepovažoval za dlouhodobý, nýbrž proto, že stěžovatelka nezohlednila veškeré okolnosti daného případu a pouhou skutečnost, že se žalobkyně dopustila po určitou dobu výkonu nelegální práce, považovala za dostatečnou pro závěr o naplnění existence závažné překážky jejího pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Postupovala tedy v rozporu s názorem, který Nejvyšší správní soud zaujal ve výše citovaném rozsudku č. j. 10 Azs 250/2019-25. Krajský soud totiž vedle doby trvání výkonu nelegální práce poukázal především na to, že žalobkyně fakticky pracovala jako zaměstnankyně na pozici montážního dělníka v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Stejně tak v souladu s ní pracovala v prostorech společnosti TRW - Carr na adrese Hlavenec 161. Společnost VM solution (se kterou žalobkyně podepsala pracovní smlouvu) měla se společností TRW – Carr uzavřenu smlouvu o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorech shora zmíněné provozovny. Podle krajského soudu tedy žalobkyně pracovala na místě a na pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze „pod blavičkou“ jiného zaměstnavatele.

[20] Závěr krajského soudu, že se sice formálně jednalo o nelegální práci, nicméně závažnost tohoto pochybení nenaplňovala § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, je nicméně třeba vnímat jako vyslovený *obiter dictum*. Pokud totiž krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky jako nepřezkoumatelné, neboť stěžovatelka nezohlednila při svém rozhodování určité okolnosti, je třeba, aby tyto okolnosti nejprve posoudila právě stěžovatelka. Teprve až tak učiní, může být toto posouzení podrobeno soudnímu přezkumu. Na stěžovatelce nyní je, aby při posuzování žádosti žalobkyně zohlednila veškeré okolnosti daného případu, jak je popsal krajský soud v napadeném rozsudku. Pokud opětovně dospěje k závěru, že výkon nelegální práce v daném případě dosahoval takové intenzity, že se o závažnou překážku pobytu žalobkyně na území jednalo, je povinna svůj závěr dostatečně odůvodnit.

[21] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že novela zákona o pobytu cizinců, která výkon nelegální práce vymezila jako samostatný důvod pro zamítnutí žádosti, nemá na nyní posuzovanou věc žádný vliv, neboť tato novela nabyla účinnosti až 30. 7. 2019, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že předmětné ustanovení je hmotně právní, dopadá nové znění zákona o pobytu cizinců jen na situace, které nastaly až za jeho účinnosti. Tak tomu však v daném případě nebylo, a podle novelizovaného ustanovení tedy postupovat nelze.

[22] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[23] O náhradě nákladů tohoto řízení Nejvyšší správní soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšné žalobkyni.

[24] Žalobkyni přísluší náhrada nákladů za dva úkony právní služby učiněné jejím zástupcem, a to za vyjádření ke kasační stížnosti a doplnění vyjádření, obsahující skutkový i právní rozbor věci [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“]. Žalobkyni tak náleží odměna ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu] společně s náhradou hotových výdajů za tyto dva úkony právní služby ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobkyně nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nebyla mu odměna o částku odpovídající této dani navýšena. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 6 800 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Štěpána Svátka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu